

VAKANTIE

Vakantie heeft voor mij altijd iets dubbels. Vrij zijn, best maar eigenlijk maal ik er niet zo om, of juist wel, ga ik malen omdat ik er alle tijd voor hebt. Het is nooit mijn gelukkigste tijd, vakantietijd. Daarin ben ik een redelijke uitzondering in afzondering. Weet me meestal geen raad met de tijd in overvloed die daardoor geen tijd van betekenis lijkt te zijn omdat het zo rijkelijk aanwezig is. Al wat overvloedig is verliest daardoor betekenis. Iedereen ontloopt de vakantie, of is iedereen er weg van? Ver weg. Het is rustig op straat, in de supermarkt. Mensen lijken er voor weg te vluchten, het liefst naar Frankrijk of Spanje, een zonzakantie, terwijl het hier ook zo zonnig is. En als je zelf probeert zonnig te zijn, ontmoet je de ander. In je eigen licht zie het licht van de ander weerspiegeld.

Vakantie wat doe je ermee. Twee dagen, ik zal ze toch eens beschrijven omdat ik eigenlijk niet weet wat ik er mee moet doen. Het zijn in dit geval twee snikhete dagen. Internet spreekt over een hittegolf die ons overspoelt als water waar ik met graagte inspring. Zo ook gisteravond. Wandel in oude schoenen naar de het boterdiep bij de aanlegsteiger van de weg die ik altijd maar de 'Burgemeester Huitsingweg' noem. Laat me in het zonverhittende, niet al te koude water zakken. Sta op de bodem van dit diep dat gezien mijn lengte dus diepte mist. Gelukkig heb ik oude schoenen aan, waardoor je minder gevoelig bent voor al wat op de bodem rondslingert aan menselijk afval, want we kieperen nog wel eens wat overboord, wij mensen. Zelf doe ik dat ook wel eens. Gooi het over de schutting in mijn straatje, zodat het daarmee uit mijn straatje is. Zet al wat een overbodigheid is, maar voor een ander nodig is of kan zijn bij de buurvrouw op de tafel achter haar huis. Briefje erbij: 'gebruik, geniet ervan of geef maar weg'. Pluspakketwasmiddel –ongeopend- en wasverzachter of aftershave. Alles heeft waarde, alleen soms zie ik het niet en mag dat er een ander in zien. Een andere buuf is het roerend in een kop koffie met me eens. Al heeft waarde maar niet overal, maar voor het dragen van een overal is het veel te warm vandaag. Overkantbuuf komt er gezellig bij met een restant van mijn over haar schutting gezette flessen, samen met haar inboedel wat voor de andere buuf krenten in de pap kunnen zijn, of was het een pak rozijnen? Toe, pak maar, zegt ze. Zelf krijg ik een anti-roos shampoo, wat een mooi contrast laat zien met haar rozen in de tuin die een scheiding vormen tussen haar en mijn haar waar nogal eens roos in voorkomt als ik schudt met mijn head en shoulders. Of is dit een flesje André Lon?

Het is snikheet. Schroef een donkereiken kast uit elkaar die geschuurd en daarna gewit moet worden. Na tien schroeven ligt het uitelkaar en gutst het water me langs het voorhoofd naar benee. Ik bedenk me dat ik in de vorige alinea ben blijven steken in de diepte van het water dat diepte mist. Na een paar schoolzwemslagen heb ik de slag weer aardig te pakken. Schoolslag, ik kan niet anders, werk immers op een school. Zie tegen de laagstaande late zon, een laagje stof op het water liggen. Een geweldig gezicht, water dat zichzelf heeft vergeten af te stoffen, water dat niet met zichzelf in het reine komt. Na een paar honderd zwemslagen verder zie ik pluizen van de bomen op het water liggen, net als vorig jaar. Zie een paar eenden kwaken van herkenning van het zien van een vreemde eend in de bijt, maar zelf bijt ik niet maar sla m'n schoolslag in dat behoorlijk warme water. Een tweetal waterhoentjes met drie jongen maken lawaai als ik hen nader. Ze duiken links van me onder water om rechts weer te verschijnen. Zwem onder de Boerdamsterwegbrug die zo heerlijk boven je hoofd dendert als er een auto overheen rijdt. Het doet me denken aan zwemmen vroeger onder de brug op de boerderij bij het spoor. Wachten tot er een trein over je heen dendert (en dan maar hopen dat er niemand op toilet zat). Naar boven kijken en dan in een voorbije flits de assen van de goederenwagons bekijken. Zwemdobber verder waar een man zielsalleen met een uitgestoken hengel met dobber in gedachten dobbert vanuit een zachtwuivende rietkraag. Da's ook een manier om de tijd te doden. Het heeft iets treurigs die hengelaars, hengelend naar wat precies? Ze zitten als een dode pier langs de kant, met eenzelfde dode pier aan de onderkant van de dobber, de tobber. Uren later zie je ze van de visboer komen en thuis trots vertellen 'kijk eens wat papa nu weer heeft gevangen?' Zwem en zwam verder richting Vast Banket, dat nu Aviateur heet. Een koekje van eigen deeg wordt niet meer gebakken, daar het deeg vooral gekneet wordt door buitenlandse Poolse handen. Onverstaanbaar, onvoorstelbaar dat wij schijnbaar niet genoeg voor de eierkoeken willen betalen om onze dorpsgenoten aan het werk te houden. Een paar honderd meter staat een oude brug al jaren onaangeroerd omhoog. Ooit verbond dit stukken land –van de één naar de overkant- waar stenen gebakken werden. Het land afgegraven, de steenfabriek vervallen en grotendeels afgebroken. Zie prachtige witte waterlelies nog volop in de knop. Het is natuurlijk de meest gevaarlijke plant die er is, want ga er maar eens tien minuten onder liggen, dan ben je mooi verzopen. Voor voorheen café Tuitman zwem ik rechtsaf en zie een auto in de berm staan, voor me verrijst de Tonnis Musschengabrug waar ik onderdoor mag zwemmen. Eenmaal daar aangekomen hoor ik een bel. Zie de bomen neerdalen en hoor een auto stoppen. Er is geen schip te bekennen, dus ben ik blijkbaar degene die het schip in gaat, maar het blijkt de brug zelf te zijn. Het asfalt komt een paar centimeter piepend omhoog en hapert dan. Hoor brugwachter Anne Huitsing zeggen dat de plaat asfalt ook al eerder op de dag dienst

weigerde. Er gaat niets de lucht in –asfalt met erectiestoornis- dus moet ik bijna m'n kop wel inhouden bij het onderdoorzwemmen. Na het bedanken van deze ludieke actie van Huitsing hoor ik een kwartiertje later een bootje met jongens en bier me achterop komen. Meegaand op de golven die een dergelijke zuipschuit veroorzaakt, denk in een golf van heimweemoed aan m'n vader die zich onder etenstijd altijd druk kon maken over de golfslag van boten die de kant veelal verwoestten. Logisch eigenlijk, de waterschapslasten die de gemiddelde boer jaarlijks moet weggireren bedraagt mijn halve jaarsalaris. Mijn eigen golfslag is trouwens ook niet al te effectief, ik zet teveel water in beweging bovendien maak ik water. Even watertrappelen terwijl ik mijn blaas ledig. Een beetje warmte schenkt me de gedachte dat de mens niet veel meer is als een druppel in de oceaan, denk ik nadruppelend. Honderd meter verder fietst een echtpaar me voorbij waarbij de vrouw naar me wijst met de woorden 'n minsk!' Hoor in de verte kindergejengel en zie het bordje Middelstum in de verte langzaam naderbij komen. In het haventje wandel ik richting huis. Hoor m'n Heuveltjesdagjuf bij mijn voorbijdruijpende gewandel, vol afgrijzen in de stem zeggen: 'Brrr, daar zwemmen ook ratten'. Och, is een zwembad met urinerende, snotneuzende kinderen zoveel schoner? Dat verchloort de boel toch ook meer in dat water dat daardoor meer in de ogen prikt? Spoel me af en wandel naar de buuf met een even eerder aangeschafte kattenhaarverwijderaar. Ze blijkt er ook al een te hebben en geeft me een cadeautje....een bakje rijst met kip.

Vandaag -gisteren is geweest- wandel ik naar m'n koelkast en pak m'n ontbijt. De gekregen rijst met kip strelen m'n voor vandaag nog onbedorven smaakpupillen. Heerlijk, het heeft een nasmaak die zeker tien minuten blijft hangen. Wat voor kruidenmix heeft ze toegevoegd? Toch eens vragen, al heeft dat alle tijd, het is immers vakantietijd. De temperatuur lijkt draaglijker, of is het slechts de gewenning die gevoelsmatig verkoelt? Wandel naar de supermarkt. Moet elke dag even mensen zien, spreken. Ze zijn voor me als koffie. Zet ik me geen kop koffie, dan heb ik in de middag hoofdpijn bij gebrek aan cafeïne, spreek ik geen mens –al is het slechts een groet- dan holt mijn geestelijke welbevinden in de loop van de dag geleidelijk achteruit.

Loop een heerlijke ochtendwandeling en sta onderwijl stil bij ervaringen en oordelen die in me opkomen. Ze zijn als ruiten waardoor ik de wereld bekijk en soms ook doorzie. Voor- en veroordelen, als strepen en vuiligheid op mijn ramen, ze benemen me een helder zicht op de wereld. Met een sop aan goede bedoelingen probeer ik me een helder denkraam te creëren en boen de aangekoekte conclusies van de ruiten. Na een bakje troost –zo'n kop koffie- bedenk ik me dat ik me een paar weken geleden, een donkereiken boekenkast aangeschaft uit de plaatselijke inbrengwinkel. Oerdegelijk, maar niet mijn kleur, het sombert me tegemoet. Sleutel het in delen uit elkaar. Wandel naar Hazekamp om een aantal vellen niet duur schuurpapier. Ga buiten heerlijk in het gras het één en ander afschuren. Ideaal, geen gestof in huis. De kat ligt onder een schaduwrijke plant me in de gaten te houden. Kijk naar boven, naar die andere beestjes die ik nu niet hoor. Koolmeesjes, ik zie ze niet meer. Uitgevlogen, vervlogen? Zie wel een aantal vieze vliegen, van die lijkenpikkertjes, je ziet ze alleen maar als er iets te kadaveren valt. Open toch enigszins gespannen het hokje en zie dat ze uitgevlogen zijn, een stuk of vier. Nummer vijf ligt gestorven in het nestje als voedsel voor de vliegen. Maak het schoon, stofzuig het na. Zo da's weer klaar voor de tweede leg!

Kijk naar de kat, puffend in de hitte. Bedenk dat de kattenmelk op is en wandel naar de Plus. Toeval of niet, zie een man voor me in de rij die met die tweede leg bezig is. Gelukkig ver van mijn vogelkastje. Deze vogel was tot twee jaar geleden directeur FEZ bij de Hanzehogeschool. Dat heeft de winnaar van de 'Mensen voor Cijferprijs' uitstekend gedaan, zo blijkt uit de lofuiting op de Hanze-Walk of Fame. Maar door het aanleggen van een tweede nest, ach daar mag ieder zelf zijn gedachten over laten gaan. Fatsoenshalve feliciteer hem met de even eerder geborene waarvan ik een geboortekaartje bij mijn werkgever in de koffiekamer heb zien liggen.

Schuur verder, een gladde kast wordt ruw. Een uurtje later kleed ik me om en fiets naar de Loopgroep te Bedum. Gezien de weersomstandigheden worden de trainingsprogramma's in de zon als bloembladeren te verwelken gezet. De beide groepen gaan gezamenlijk richting Onderdendam. Eenmaal daar aangekomen zie ik het lokkende water voor me. Na een paar schoolslagen sjopt het water me uit de voeten. Heerlijk verkoelend rennen we verder. De in potentie snelste groep lust er nog een lusje bij, de anderen vervolgen weer richting carpoolplek aan de zuidkant van Bedum.

Eenmaal thuisgekomen wandel ik nog een klein rondje. Zie een hond enthousiast uitgelaten op me afkwispelen, niet vergeten dat ik hem eerder in de week heb uitgelaten. Zijn baasje is minder uitgelaten. Eerder op de dag was zijn hond in het water gesprongen, kon er op eigen kracht niet uitkomen, waarna de baas hielp. Wankeld, wiebelend verloor hij zijn evenwicht en belande naast zijn blafdier plompverloren in de plomp. Mooi om over te lachen, maar als je ziet dat de smartphone ook een plons nam, dan vergaat het je wel. Hij legt me uit dat het een dual-sim is. Twee abonnementen. Ik kijk hem aan met een IQ dat niet groter is dan m'n schoenmaat. Heb zelf nl. een Flintstone-toestel uit de oertijd. Daarmee kun je alleen maar bellen, niet eens sms-sen. Nee, dan die moderne

apparaten. Dual-sim. Twee kaartjes in één toestel. Twee nummers ook. Eén privé en een voor thuis. Of één voor moeder de vrouw en één voor het meisje, die je strikt uit elkaar moet houden, al zijn dat mijn eigen verderfelijke gedachten die met elkaar in gesprek zijn. Weer zie ik dat verwarrende beeld van die tweede leg, bij mij in m'n nestkastje of bij de Plus in de kassarij.

Nee vreemde vogels, laat dat nestkastje bij mij in de tuin voorlopig maar mooi leeg. Geen tweede leg, alleen een trouwe zwaan mag er gebruik van maken, al is daarvoor de vogelkast veel te klein.

Het is een kwartier na elven als ik de computer afsluit en de hitte van de dag van me afspoel. Wandel fris nog even naar buiten, geïnspireerd door de volle maan, die afnemende is. Een paar minuten voor het einde van de dag, vlak voor twaalfen lig ik in m'n bed onrustig, slapeloos te woelen. Deze dag trekt aan me voorbij. Kruip in het donkerste uur van de nacht achter de computer en laat de tijd aan me voorbij tikken. Een overvloed van tijd, ik verstrikt er in. Vakantiebaaltijd. Ontsteek de zeven chakraleurende waxinelichtjes, ze lichten met mij, geven me woorden die ik uittik op een toetsenbord in een straat in slaapstand.

Slaapstand, nu ik nog....